

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

En van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is, de eerstgeborene uit de dooden, en de Overste der koningen der aarde. Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewasschen heeft in zijn bloed. En die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gods en Zijnen Vader; hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen. Ziet, hij komt met de wolken, en alle oog zal hem zien, ook degenen, die hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over hem rouw bedrijven; ja Amen.

OPENBARING 1 : 5—7.

No. 3.

1 Februari 1904.

9de Jaargang.

TEMPELEN EN TEMPELWERK.

Door Pres. JOHN R. WINDER, in *Young Woman's Journal*.

In April 1892 werd ik aangesteld door het Eerste Presidentschap om te assisteeren in het voltooiën van den Salt Lake-Tempel, opdat hij afgewerkt en gereed voor inwijding zijn mocht op den 6en April 1893.

Des middags, 5 April, was de tempel voltooid, en ik rapporteerde aan President Woodruff dat hij gereed was voor inwijding. Daar het bekend gemaakt was aan het eerste Presidentschap dat vele niet-leden van de Kerk het verlangen uitgedrukt hadden het binnenste van het gebouw te zien, werden ongeveer 600 uitnodigingen uitgegeven aan menschen, tot die klasse behoorende, en aan bijna het geheele aantal werd, tusschen drie en vijf uur n.m., vergund door ieder gedeelte van het gebouw te gaan. Deze gelegenheid werd klaarblijkelijk zeer op prijs gesteld.

Den volgenden morgen, bij achten, begonnen degenen die passen hadden voor de eerste sessie van de inwijdingsdiensten, aan te komen. Er werden dagelijks twee sessies gehouden voor volwassenden, van 6 tot en met 18 April. Gedurende dezen tijd werd door het intree-comité geschat dat het aantal opgekomenen ongeveer 70,000 was. Buitendien werden de 23ste en 24ste April gewijd aan het verleenen van hetzelfde voorrecht aan de kinderen van de Zondagscholen. Deze klasse van opgekomenen telde omstreeks 6,000, makende een totaal, in ronde cijfers, van ongeveer 76,000.

Op den 23sten Mei 1893 werd de Tempel geopend voor verordeningswerk. Lorenzo Snow werd aangesteld tot President. Ik werd aangesteld tot zijn eerste assistent, en nam die positie waar tot aan zijn dood. Sinds

dien tijd ben ik in dezelfde positie voortgegaan met betrekking tot President Joseph F. Smith. Gedurende die geheele periode, meer dan negen en een half jaar, ben ik nooit één dag afwezig geweest als de Tempel open geweest was voor verordenings-werk.

Ik stel zeer veel belang in dit werk, en beschouw het als een zeer gewichtig deel van de openbaringen, in deze laatste dagen gegeven door den Profeet Joseph Smith voor de zaligheid van de levenden en de verlossing van de dooden. De volgende uittreksels uit des Profeten uitdrukkingen over dit onderwerp zijn voor mij allerinteressantst en leerzaam:

UITTREKSELS UIT ENKELE VAN JOSEPH'S LAATSTE REDEVOERINGEN.

Op 6 September 1842 zeide hij:

„Ik hervat nu het onderwerp van den doop voor de dooden, daar dat mijn geest schijnt bezig te houden en zich het sterkst op mijn gevoelens drukt sinds ik vervolgd ben geworden door mijne vijanden.

„En nu, mijne zeer geliefde broederen en zusters, laat mij u verzekeren dat over deze beginselen met betrekking tot de dooden en de levenden niet lichtelijk heen gestapt kan worden, als behoorende bij onze zaligheid. Want hunne zaligheid is noodig en noodzakelijk voor onze zaligheid, zooals Paulus zegt aangaande de vaderen, dat zij zonder ons niet volmaakt kunnen worden”. (Leer en Verb., Afd. 128).

Bij King Follett's begrafenis, in April 1844, zeide Joseph:

„De grootste verantwoordelijkheid in deze wereld, die God ons opgelegd heeft, is naar onze dooden te zoeken. De Apostel zegt, dat „zij zonder ons niet zouden volmaakt worden”, want het is noodig dat de verzegelende macht in onze handen zoude zijn om onze kinderen en onze dooden te verzegelen voor de volheid van de bedeeling der tijden.

„Het is noodig dat degenen die te voren zijn heengegaan en degenen die na ons komen, de zaligheid met ons gemeen zouden hebben; en aldus heeft God het verplichtend gemaakt op den mensch; daarom zeide God: „Ik zende ulieden den profeet Elia, en hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen” etc.

„Ik heb eene verklaring te maken aangaande de voorziening die God heeft gemaakt om dienstig te zijn voor de toestanden van den mensch, gemaakt vóór de grondlegging der wereld.

„Hij heeft eene voorziening gemaakt, dat iedere geest in de eeuwige wereld opgespoord en gered kan worden; Hij heeft de zaligheid uitgewrocht voor alle menschen, tenzij zij de zonde tegen den Heiligen Geest bedreven hebben; en ieder mensch die een vriend in de eeuwige wereld heeft kan hem redden tenzij hij de onvergeeflijke zonde bedreven heeft. En zoo kunt gij zien in hoeverre ieder een Heiland kan zijn”.

Joseph zeide in zijne op één na de laatste rede, 12 Mei 1844:

Het is niet alleen noodig dat gij gedoopt zoudt worden voor uwe dooden, maar gij zult voor hen door al de verordeningen moeten gaan evenals gij die doorgestaan hebt om uzelf te redden.

„Er zullen een-honderd-en-vier-en-veertig Heilanden op den berg Zion *) zijn, en met hen een groote schare, die niemand tellen kan....

„Ieder mensch die gedoopt is geworden en behoort tot het Koninkrijk heeft een recht om gedoopt te worden voor degenen die te voren heengegaan zijn; en zoodra als de wet des evangelies hier gehoorzaamd is

*) Zie Obadja. vs. 21.

F. duizend

door hunne vrienden die als lasthebber voor hen handelen, heeft de Heere daar zijne administrateurs om hen in vrijheid te stellen”.

President Brigham Young zeide den 7den April 1853:

„Wij hebben een duizend jaren, waarin de Ouderlingen Israëls heilige tempelen binnentreden zullen en dienst doen voor juist zulke personen als u en ik, die het werk gedaan hebben waartoe wij geroepen waren. Er zullen honderdduizenden van de zonen van Jacob zijn om te bedienen in de tempelen voor u en mij. Joseph zal aan het hoofd van deze bedeeling staan en de sleutelen ervan houden, zij zijn hem niet ontnomen en zullen hem nimmer ontnomen worden in eeuwigheid. Ik zal daar zijn indien ik leef of indien ik sterf. Indien ik sterf zullen mijne broederen of mijne kinderen voor mij dienst doen. Ik zal niets verliezen door den dood; prijst uwe roeping in de Kerk en ik zal u eene verhooring waarborgen, juist zoo goed en zoo groot als gij kunt vragen”.

Toen de hoeksteen van den Salt Lake-Tempel gelegd werd, 6 April 1853, zeide President Young:

„Maar waarvoor zijn wij hier vandaag? Om den geboortedag van onzen godsdienst te vieren; om de fundeering te leggen van een tempel tot den Allerhoogsten God, zoodat, wanneer Zijn Zoon, onze Oudste Broeder, weder verschijnen zal, Hij een plaats moge hebben waar Hij Zijn hoofd kan nederleggen, en niet alleen een nacht of een dag doorbrengen, maar een plaats van vrede vinden, opdat Hij blijven moge totdat Hij kan zeggen, Ik ben voldaan.

„Broederen, zal de Zoon des Menschen voldaan zijn over handelwijze van heden? Zal Hij een huis op aarde hebben, hetwelk Hij het Zijne kan noemen? Zal Hij een plaats hebben waar Hij zijn hoofd kan neerleggen den nacht over, en toeven zoolang als Hij belieft, en voldaan en tevreden zijn over zijne geriefelijkheden?”

Leer en Verbonden, afdeeling 128 : 19:

„Nu, wat hooren wij in het evangelie hetwelk wij hebben ontvangen. „Eene stem van blijdschap”. Eene stem van genade uit den hemel; en eene stem van waarheid uit de aarde; blijde tijdingen van groote vreugde; hoe liefelijk zijn de voeten dergenen die blijde tijdingen van goede dingen brengen; en die tot Zion zeggen: „Zie! Uw God regeert”. Gelijk de dauw van Carmel, zoo zal de kennis van God op hen nederdalen”.

Het is zeer bevredigend getuige te zijn van de toenemende belangstelling, door de Heiligen der laatste Dagen aan den dag gelegd in het Tempelwerk. Het spijt ons echter te weten dat sommigen onzer jonge broederen en zusters niet schijnen op prijs te stellen de gelegenheid die hen aangeboden wordt om naar het Huis des Heeren te gaan, alwaar zij in dat heilige en gewijde huwelijksverbond kunnen treden, hetwelk door tijd en eeuwigheid duren zal, niet zooals de wereld het heeft, totdat de dood hen scheidt, hen na den dood overlatende zonder hoop of verwachting van hereenigd te worden.

Het zal ongetwijfeld interessant zijn voor de Heiligen der Laatste Dagen te weten dat van de opening van den Salt Lake-Tempel, in 1893, tot het einde van September 1902 er 726,924 verordeningen in verricht zijn geworden. Het totaal-aantal van al de tempelen, die nu bestaan tot denzelfden dag, is 2,447,000 verordeningen.

BESTAAT ER ERFZONDE?

Door Ouderling DERK KOLDEWIJN, van de Groninger Conferentie.

Deze belangrijke vraag wordt menigmaal gedaan. De Heiligen der Laatste Dagen beantwoorden haar met *neen*, de Sectenwereld, over het algemeen genomen, zegt *ja*. Wie heeft nu gelijk? Voorwaar een zeer moeilijke vraag om te beantwoorden. Maar laat ons onderzoeken of er zoo iets kan bestaan, volgens de wijze, waarop het Christendom er in gelooft. Ten eerste, laat ons onderzoeken of het redelijk is. Ten tweede of het den toets van den Bijbel kan doorstaan. No. 2 der artikelen des geloofs van de Heiligen der Laatste Dagen luidt aldus: „Wij gelooven dat de mensch voor zijne eigene zonden gestraft zal worden en niet voor Adam's overtreding”. Wanneer wij nu in aanmerking nemen het feit dat onze Schepper een barmhartig en rechtvaardig God is, schijnt deze verklaring zeer redelijk. Welnu, de menschelijke rechtvaardigheid, welke slechts een uitvloeisel van de goddelijke rechtvaardigheid is, zal niemand straffen voor het misdrijf van zijn vader of moeder.

Het geloof van velen onzer Christelijke vrienden is heden echter, dat tenzij een kind als het slechts eenige uren of misschien weken oud is, gedoopt wordt, het voor eeuwig verloren zal wezen. In handelingen 2 : 38 leert ons de Apostel Petrus dat de doop is voor vergeving der zonden. Dit nemen onze vrienden ook wel gedeeltelijk aan en zeggen dat zij hunne kleine kinderkens laten doopen tot vergeving van de erfzonde. Deze zonde, zeggen zij, heeft het kind geërfd van zijne ouders. Dus wordt het kind verantwoordelijk gehouden voor hetgeen zijne ouders misdreven hebben. Indien hunne leerstelling de waarheid is, zijn wij gedwongen om aan te nemen, dat de rechtvaardigheid Gods nog onvolmaakter is dan die der menschen. Want menschelijke rechtvaardigheid zal geen zoon verantwoordelijk houden voor de misdrijven van den vader, noch de dochter voor de ongerechtigheid der moeder. Kunnen wij nu met een redelijk verstand zulk een leer aannemen?

Laten wij er nu den Bijbel eens bijnemen. In Ezechiël 18:4 lezen wij het volgende: „Ziet, alle zielen zijn mijne; gelijk de ziel des vaders alzoo ook de ziel des zoons, zijn mijne: DE ZIEL, DIE ZONDIGT, DIE ZAL STERVEN”, en in verzen 19 en 20: „Maar gij lieden zegt: Waarom draagt de zoon niet de ongerechtigheid des vaders? Immers zal de zoon, die recht en gerechtigheid gedaan heeft, en al mijne inzettingen onderhouden, en die gedaan heeft, gewisselijk leven. De ziel, die zondigt, die zal sterven: DE ZONNEN ZAL NIET DRAGEN DE ONGERECHTIGHEID DES VADERS, EN DE VADER ZAL NIET DRAGEN DE ONGERECHTIGHEID DES ZOONS: de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn, en de goddeloosheid des goddeloozen zal op hem zijn”. Deze teksten toonen duidelijk aan,

dat ieder mensch verantwoordelijk gehouden zal worden voor zijne eigene zonden. In 2 Corinthe 5:10 lezen wij: „Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad”. Hier leert ons de Apostel Paulus duidelijk, dat een iegelijk zal ontvangen naar hetgeen hij *gedaan* heeft. Johannes vertelt ons in openbaring 20:12-15 dat de dooden geoordeeld werden *naar hunne werken*. Kleine kinderen kunnen nog niets *doen* wat strafwaardig is, kunnen nog geen *werken* verrichten die hun toegerekend kunnen worden. Wèl dragen zij in hun lichaam de *gevolgen* van de zonden der ouders, omdat de Heere de misdaad dergenen die Hem haten bezoekt aan de kinderen, aan het derde en vierde lid (Exodus 20:5). Het *gevolg* van Adams overtreding was de dood. Hiervan zijn wij echter verlost, zooals wij in Corinthe 15:20-22 lezen: „Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Want dewijl de dood door een' mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een' mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden”. In Romeinen 5:18-19 lezen wij nog meer aangaande deze zaak: „Zoo dan, gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens. Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien éénen mensch velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzoo zullen door de gehoorzaamheid van éénen velen tot rechtvaardigen gesteld worden”.

Voegt hier nog aan toe de schoone woorden van den Zaligmaker zelf, zooals die door Markus (10:14) geschreven zijn: „Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk Gods”. Dit alles in overweging nemende, zal ieder redelijk mensch tot de conclusie komen dat er geen erfzonde bestaat en dat de kinderdoop overbodig is.

ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De Arnhemsche Conferentie werd Zondag 10 Januari 1904 te Arnhem gehouden en bijgewoond door President Willard T. Cannon, Ouderlingen Bernard A. Denkers en Clyde A. Hammond van de Rotterdamsche Conferentie, Pieter Assenberg en Henry Denkers van de Amsterdamsche Conferentie en al de zendelingen van de Arnhemsche Conferentie. President Gerard J. S. Abels leidde de bijeenkomsten, die des morgens en des middags in het gewone lokaal werden gehouden en des avonds in het Loggebouw.

De morgenvergadering ving ten 10 ure aan. Ouderling Cornelis van de Graaf deed het gebed. Pres. Abels was de eerste spreker; hij

heette allen hartelijk welkom en besprak het werk dat van den beginne in deze Conferentie is verricht geworden. Ouderling H. Denkers zeide, dat er voorspeld is in den Bijbel, dat er er een dwaling zou komen, die ook gekomen is. Thans heeft de Heere door middel van den Profeet Joseph de ware kerk hersteld. Pres. Cannon spoorde de heiligen aan tot het onderhouden van de geboden des Heeren. Hij weerlegde de bewering, door velen gemaakt, dat de Mormoonsche zendelingen „bedrievers” zijn, er op wijzende, dat zij alles opofferen: de eerste profeet gaf zelfs zijn leven voor de waarheid. Dankzegging door Ouderling Hendrik J. Pistorius.

Ten 2 uren werd de middagvergadering geopend. Gebeden door Ouderling Petrus W. de Hart. Ouderlingen C. van de Graaf en Orson H. Willie bedienden het Heilige Avondmaal. De algemeene autoriteiten der kerk, door den leider der vergadering voorgesteld, werden eenstemmig ondersteund. Ouderling Assenberg, die daarna het woord kreeg, zeide dat wij hier bitterheid zullen ondervinden, dit vergelijkende met den strijd van onzen Heiland. Zuster Margareth Abels zong, begeleid door eenige zendelingen, een Engelsch lied, getiteld „Weary not”. Vervolgens spraken Ouderlingen Willie en Hammond eenige woorden, waarna het woord aan Ouderling de Hart gegeven werd. Deze vergeleek de vervolging van de heiligen der vroegere dagen met die van heden. Dankzegging door Ouderling C. van Leeuwen.

De avondvergadering werd om 7 uur geopend. Na het zingen van een lied werd het gebed gedaan door Ouderling Assenberg. De eerste spreker was Ouderling B. A. Denkers. Hij zeide, dat wij zijn uitgezonden zooals Jezus zijne Apostelen uitzond, en dat de krachten en zegeningen, in vroegere dagen genoten, ook nu aanwezig zijn. Als tusschenzang zong zuster Abels „De Heer is mijn licht”. Pres. Abels zeide dat, in weerwil van hetgeen de kranten dezer dagen tegen ons gezegd hebben, de kerk steeds vooruit gaat. Terwijl wij enkele jaren geleden op den 15den rang stonden, wat het ledental betreft van de kerkgenootschappen in Amerika, zijn wij heden tot den 7den rang gestegen. Spreker ondernam de bewijlslevering van de valsheid der in de nieuwspapieren verschenen betichtingen.

Ten slotte werd gezongen „De dag der bevrijding”, waarna Ouderling Van de Graaf de benedictie uitsprak. Deze bijeenkomst werd goed bezocht: er waren 121 personen aanwezig, waarvan 53 vreemden.

Den volgenden dag kwamen de Ouderlingen bijeen voor de gewone raadsvergadering.

H. F. VAN SCHAİK,
Klerk der Conferentie.

TEGENWOORDIGE OEFENING EN TOEKOMSTIG GEDRAG.

(Uit de *Character Builder*.)

Karakter is groei, geen schepping. Iedere gedachte heeft hare uitwerking, of zij helpt mede om het karakter te verfraaien en te versterken in het goede, of zij helpt mede om het 't tegenovergestelde te maken van alles wat liefelijk en goed is. Draag daarom ijverig zorg voor uwe gedachten, bewaak zorgvuldig de plannen van uw hart, overweeg openhartig de beweegredenen van uw leven. Wedersta het verkeerde om der wille van de sterkte — de zelfbeheersching — die gij daardoor zult winnen. Wanneer eene verzoeking nadert om eene kleine handeling van oneerlijkheid te doen, of zelfs van zorgeloosheid, wedersta ze. Behaal de overwinning over de nietigste kleinigheden van uw leven; gij zult aldus sterker zijn voor zijne andere en grootere plichten.

Draag zorg voor uwe persoonlijke optreding, voor uwe manieren, voor uwe handelingen, zoo zorgvuldig wanneer niemand aanwezig is om u te zien als wanneer gij omringd zijt door degenen wier respect gij wilt winnen. Onachtzaamheid op kleine dingen, ten tijde als niemand ons ziet, loopt uit op dezelfde fout in grootere zaken, en als de menschen ons zien.

Menig oud man is zijne kinderachtigheid, zijne zorgeloosheid omtrent zijn persoonlijke verschijning, zijn ongelikt gedrag verschuldigd aan jaren van oefening in de oogenblikken toen hij dacht dat het niet scheelde. Menig ander is een plotselinge val van achtenswaardigheid verschuldigd aan de geheime gedachten van zijn hart, gekoesterd door een langen loop van jaren heen.

Weeg daarom iedere gedachte, woord en handeling van uw leven, en regel ze alle naar beginselen. De Bijbel zegt dat de zondaar „met de banden zijner zonde zal vastgehouden worden.” 't Is zoo; de kleine banden van ons dagelijksch leven, gemakkelijk een voor een gebroken, worden in onze latere jaren saamgeweven en maken een touw dat ons vastbindt.

E. B. MELENDY.

„Christus,” zegt iemand, „was een mensch als wij,”

„Wat kan hij dan voor ons zijn?” antwoordt gij.

Zeg liever: „Was de Christus mensch als wij,

Laat ons dan menschen worden zooals hij.”

C. E.

Zoodra de mensch tot het bewustzijn van zijn bestaan ontwaakt, sluit dit bewustzijn tevens het besef in zich, dat dit bestaan een doel hebben moet.

DR. J. H. L. ROOZEMEYER.

Het Paradijs is aan de voeten der moeders.

Oud Joodsch gezegde.

God kan niet overal zijn, daarom schiep hij moeders.

Oud Joodsch gezegde.

STATISTIEK VERSLAG

VAN DE NEDERLANDSCH-BELGISCHE ZENDING, VOOR DE TWAALF MAANDEN,

EINDIGENDE 31 DECEMBER 1903.

	<i>Confereentie.</i>			<i>Confereentie- Presidenten.</i>			<i>Zendingen van Zion.</i>		<i>Lokale Priestersch.</i>			<i>Leden.</i>											
	<i>Hoogepr.</i>	<i>Zevent.</i>	<i>Vr. Zend.</i>	<i>Ouderl.</i>	<i>Ouderl.</i>	<i>Priesters.</i>	<i>Leercars.</i>	<i>Diakenen.</i>	<i>Totaal Leden ev. Lok. Priestersch.</i>	<i>Kinderen onder 8 jaren oud.</i>	<i>Totaal aantal zielen.</i>	<i>G. doopt.</i>	<i>Naar Zion vertr.</i>	<i>Aangekomen.</i>	<i>Verhuisd.</i>	<i>Overleden.</i>	<i>Afgesneden.</i>	<i>Evangelie- gesprekken.</i>	<i>Tractaten uitgegeven.</i>	<i>Boeken uitgegeven.</i>	<i>Vergaderingen gehouden.</i>		
NEDERLAND:																							
Rotterdam				3	11	5	13	11	17	492	538	209	747	60	49	12	5	5	10	4475	22118	260	729
Amsterdam	1	1	1	1	5	6	6	15	11	387	425	143	568	81	25	7	2	4	2	2210	11702	102	286
Groningen				1	5	5	3	5	4	221	239	97	346	32	38	1	1	1		2343	12561	143	374
Arnhem				1	3	4	6	5	5	178	198	50	248	16	22	5	8	2		1779	5247	179	269
BELGIË:																							
Luik				4	2	1	3	1	1	53	60	8	71	8	11	1	1	6		320	1230	34	216
Brussel				1	6	1	28	22	30	40	39	1	1	1	1	1	1			72	481	4	18
	1	6	1	28	22	30	40	39	1358	1490	521	2024	147	147	25	18	12	18	11199	53339	722	1892	

WILLIARD T. CANNON, *President.*

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

EEN KWESTIE VAN INSPIRATIE.

Een van de groote zendingen, waarmede de Profeet Joseph Smith was belast, was aan de wereld te geven, in moderne spreektrant, een gedeelte van God's handelingen met Zijne kinderen op het westelijk vasteland in aloude tijden. Hij deed dit door dezelfde macht die de menschen in vroegere dagen leidde om den wil van God te verklaren. Hij bracht het Boek van Mormon aan het licht, zoo lang bewaard voor dit tijdperk en geslacht.

Dat er behoefte was aan zulk een werk, bewijst de huidige toestand van de „Christelijke” wereld. Het schijnt dat de „hoogere critiek” spoedig den Bijbel tot een verdichtsels terugbrengen zou, en geloof tot bijgeloof. Het Boek van Mormon is daarom hoog noodig als een nieuwe getuige. En als zoodanig kwam het in de wereld, ofschoon alleronverwachtst.

Altijd sinds het verschijnen van het Boek van Mormon, hebben critici, die hopen het een of ander excuus te zullen vinden voor het niet-aannemen der waarheid, er tegenwerpingen tegen gemaakt op grond van onvolkomenheden in de spelling en spraakkunst. De bewering dat het boek door inspiratie geschreven werd, en door den Profeet Joseph vertaald werd door de macht Gods, is belachelijk gemaakt en geloofchend op dien grond. En dit is gedaan, vreemd om te zeggen, niet door de onwetende menigte, maar door personen die beweren wèl ingelicht te zijn, en die daarom weten moesten, dat onvolmaaktheden niet ontbreken in het Nieuwe Testament, bijvoorbeeld, hetwelk zij evenwel aannemen als het woord van God. Het is onbillijk het Boek van Mormon te verwerpen op gronden die niet door geloovigen tegen den Bijbel aangevoerd worden.

Het wordt niet beweerd dat de inspiratie die geschonken werd aan den grondlegger van de Kerk in deze eeuw hooger is of van een verschillende soort dan die door welke heilige profeten van ouds geleid werden om te spreken of te schrijven. Met betrekking tot de schrijvers van den Bijbel, wordt het toegegeven dat hunne persoonlijke eigenaardigheden niet terzijde gelegd waren terwijl zij onder den invloed van den Geest waren. Hunne geschriften spreiden verschillende graden van educatie en geleerdheid ten toon. Gewoonten van gedachte en uitdrukking zijn eigenaardig aan de onderscheidene schrijvers. Het Evangelie van Johannes kon nooit aan Paulus toegeschreven worden. De uitdrukkingen van die twee zijn zoo verschillend. Het menschelijke element schijnt overal door. Zelfs terzake van aanhalingen uit de Schriften, be-

dienen zij zichzelve van wat zij het beste wisten. Soms haalden zij iets aan van het oorspronkelijke Hebreeuwsch, en soms van de Septuagint. Soms schijnt hun geheugen met betrekking tot de woordelijke teksten hen in den steek gelaten te hebben. Om een familiaar voorbeeld aan te halen, als eene opheldering hiervan: Drie evangelisten verhalen de geschiedenis van den storm die de discipelen overviel op de Zee van Galiléa, en zij allen vermelden dat de discipelen naar Jezus gingen en Hem uit Zijnen slaap wekten. Maar in het aanhalen van hetgeen bij die gelegenheid gezegd werd, verschillen zij allemaal. Mattheüs zegt: „En zijne discipelen, bij Hem komende, hebben Hem opgewekt, zeggende: Heere, behoed ons, wij vergaan!” Markus zegt; „En zij wekten hem op, en zeiden tot hem: Meester! bekommert het u niet, dat wij vergaan?” Lucas' lezing is: „En zij gingen tot hem, en wekten hem op, zeggende: Meester, Meester! wij vergaan!” Dit toont duidelijk aan, dat iedere schrijver, ofschoon geïnspireerd, gebruik maakte van zijne eigene bekwaamheden bij het uitdrukken der denkbeelden die zich in zijnen geest bevonden. Soms zijn de aanhalingen zoo vrij dat het moeite kost ze na te sporen tot de oorspronkelijke bron. De taal van de meeste Nieuwe Testament-schrijvers was niet klassiek. Zij waren Galileërs. Enkelen hunner, veronderstellen wij, hadden de voor hen vreemde taal geleerd waarin het Nieuwe Testament geschreven werd, op gevorderden leeftijd. Zij spraken en schreven, zelfs onder inspiratie, zoo goed als ze konden, en niet beter. Dit alles is wel bekend aan geleerden die het Boek van Mormon critizeeren wegens onvolmaaktheden der spraakkunst. Inspiratie plaatst geen pen, inkt en papier voor den man die geïnspireerd wordt. Zij leidt zijn hand niet om de letters te vormen volgens de regels der schrijfkunst. Noch leert zij hem spellen volgens de laatst aangenomen regels, of zinnen vormen die onfeilbaar zijn in het licht der nieuwste spraakkunst. Door inspiratie wordt waarheid geschonken aan den geest van hem die onder haren invloed is; maar het uitdrukken dier waarheid rust noodwendig op het gekozen instrument. De goddelijke kunstenaar moge op het instrument spelen en de verlangde muziek voortbrengen, maar deze is verschillend volgens den aard van het instrument. Een fluit zal niet dezelfde soort muziek geven als de trombone, ofschoon ze bespeeld worden door denzelfden kunstenaar. Of de profeet hoorbaar toegesproken wordt door den goddelijken boodschapper, of dat de waarheid hem medegedeeld wordt door innerlijke ingeving, of door droomen en en visioenen doet niet ter zake. De uitdrukking van die waarheid in menschelijke taal is een menschelijk proces en moet het noodzakelijk zijn, indien het verstaan moet worden door andere menschelijke wezens.

ILJASZ.

Door LEO TOLSTOI.

In het gouvernement Ufa leefde een Baskir *), Iljasz geheeten. Iljasz had van zijnen vader geen rijkdom geërfd. Heel zijne bezitting bestond destijds in zeven paarden, twee koeien en twee gevlekte schapen. Iljasz echter was werkzaam en overlegend; van den vroegen morgen tot den laten avond arbeidden hij en zijne vrouw; tijdiger dan iemand anders stond hij op, en later dan de meesten legde hij zich terruste. Van jaar tot jaar groeide zoo zijn rijkdom aan. Vijf-en-dertig jaren zijns levens had thans Iljasz met voortdurend werken doorgebracht en zich een groot vermogen verworven.

Hij bezat tweehonderd paarden, honderdvijftig stuks rundvee en twaalfhonderd schapen. Zijne knechts werkten op het veld, zijne dienstmaagden melkten de merries en de koeien, bereidden kumys, boter en kaas. Iljasz had alles in overvloed, en men benijdde hem in den geheelen omtrek. „Welk een gelukkig man, die Iljasz!” zoo zeide men. „Hij heeft van alles te veel. Als men het zoo goed kon hebben als hij, zou men verlangen nimmer te moeten sterven”.

Voorname lieden zochten zijnen omgang, en er kwamen gasten van verre en nabij. Iljasz ontving hen allen met dezelfde gastvrijheid en onthaalde hen met spijzen en dranken. Wie het ook zijn mochten, voor allen was kumys bereid, voor allen thee en vischsoep en schapenvleesch. Als er gasten kwamen, werd er aanstonds een ram uit de kudde genomen en geslacht, of, indien het een groot gezelschap was, eene merrie.

Iljasz had twee zoons en eene dochter. Hij huwde hen allen uit.

In den beginne, toen Iljasz arm was, werkten zijne zoons met hem en hoedden de paarden en de schapen. Sedert hij rijk geworden was, voerden zij echter allerlei ondeugd uit, en de oudste gaf zich zelfs aan dronkenschap over. Hij kwam om bij eene vechtpartij, en de jongste, die een heerschzuchtige schoonmoeder had, wilde niet langer onderdanig zijn aan zijnen vader. Iljasz moest hem zijn aandeel uitkeeren.

Iljasz schonk hem huis en vee, waardoor zijn eigen rijkdom verminderde. Kort daarop kwam er eene ziekte onder het vee en stierven er vele schapen. Daarop volgde een hongerjaar — het hooi was mislukt en in den loop van den winter bezweek een groot deel zijner kudde. Ook ontnamen hem de Kergisen zijn beste stuk land. Iljasz' bezittingen slonken al meer en meer. Zijne krachten namen af, en toen hij zeventig jaar was, zag hij zich genoodzaakt zijne pelzen, tapijten, zadels en rijtuigen te verkoopen, en eindelijk ook zijn laatste vee. Hij bezat nu niets meer en op zijnen ouden dag moest hij met zijne vrouw bij vreemden werk gaan zoeken. Niets bezat hij, dan de kleeren aan het lijf en zijne vrouw

*) Baskiren — Tartaarsche volkstam.

Schamschemagi. Zijn zoon woonde in eene ver verwijderde streek, zijne dochter was gestorven.

Iljasz' buurman, Muchamedschach, had medelijden met de beide ouden. Muchamedschach, een braaf man, niet juist arm maar ook niet rijk, leidde een stil, eenvoudig leven. Gedachtig aan de vroegere gastvrijheid van Iljasz, zeide hij tot hem:

„Trek met je vrouw bij mij in, Iljasz. Voor zoover je krachten het toelaten, kan je in den zomer werken; in den winter zal je het vee voederen. Schamschemagi kan de paarden melken en kumys bereiden. Ik zal je voedsel en kleeding geven. Zeg mij wat je verder behoeft en het zal je geworden.”

Iljasz nam het aanbod van zijnen buurman aan, en zoo leefden hij en zijne vrouw als arbeiders bij Muchamedschach. In den aanvang ging het moeielijk, maar later wenden zij er aan en werkten naar hunne krachten. Zulke arbeiders te hebben strekte Muchamedschach tot voordeel. Daar de beide ouden zelf grond bezeten hadden, waren zij vertrouwd met alle werkzaamheden; zij zaten niet stil en ijverden zooveel zij konden. Muchamedschach echter deed het leed te moeten aanzien, dat menschen, die zoo hoog gestaan hadden, zoo laag gedaald waren.

Eens kwamen er bloedverwanten van Muchamedschach ten bezoek, zij kwamen van ver en een mullah vergezelde hen. Muchamedschach liet een ram opvangen en slachten. Iljasz wilde den ram, kookte hem en bracht hem den gasten. Nadat zij gegeten en thee gedronken hadden, laafden zij zich met kumys. De gasten en de gastheer zaten op zachte kussens, dronken kumys en onderhielden zich met elkander. Na afloop van het werk kwam Iljasz voorbij de tent, en Muchamedschach, hem ziende, zeide tot zijne verwanten:

„Zaagt gij dien ouden man daar voorbijgaan?”

„Ja. Wat is er voor bijzonders aan hem?”

„Hij was voorheen de rijkste man uit den geheelen omtrek. Iljasz is zijn naam. Mogelijk hebt gij wel van hem gehoord”.

„Ja, ik heb wel van hem hooren spreken. Zijn roep was ver verbreid”.

„Hij bezit nu niets meer; al wat hij had, ging verloren, en nu leven hij en zijne vrouw bij mij als arbeiders.”

Muchamedschach's bloedverwant verwonderde zich, en hoofdschuddend zeide hij:

„Het geluk is als een wiel: de een heft het omhoog, de ander slingert het in de diepte. Zeker is de man diep ongelukkig?”

„Wie zal het zeggen! Hij is weinig spraakzaam en werkt vlijtig”.

Daarop vroeg de bloedverwant:

„Mag ik eens met hem spreken? Ik zou hem gaarne een en ander vragen omtrent zijn leven”.

„Waarom niet?” antwoordde de gastheer en riep uit de kubitka:

„Grootvadertje, kom eens binnen en drink wat kumys met ons! Breng je vrouw mee”.

Iljasz en zijne vrouw traden binnen. Iljasz begroette de gasten en den gastheer, sprak een gebed en hurkte neer bij den ingang; zijne vrouw ging achter het gordijn en zette zich bij de gastvrouw neder.

Men reikte Iljasz een kop kumys; hij boog, dronk een slokje en zette den kop weer neer.

„Hoe is het, grootvadertje?” begon de bloedverwant. „Het zal je wel treurig te moede zijn, als je ons aanziet, en je je vroegere leven herinnert, hoe je in rijkdom waart en nu in armoede leeft”.

Glimlachend zeide Iljasz:

„Wanneer ik tot u spreek van geluk en ongeluk, zult gij mij niet gelooven. Maar vraag het aan mijne vrouw. Wat eene vrouw in het hart heeft, dat heeft zij ook op de tong. Zij zal u de volle waarheid zeggen”.

En de gast riep:

„Zeg mij, grootmoedertje, hoe denkt gij over het vroegere geluk en het tegenwoordige ongeluk?”

Schamschemagi achter het gordijn zeide:

„Ik denk er zóó over. Eene halve eeuw leefde ik met mijnen man. Wij zochten het geluk, en vonden het niet; en eerst nu, sedert een jaar, nadat wij alles verloren hadden, en thans als arbeiders leven, hebben wij het ware geluk gevonden, en verlangen niets anders”.

Over deze woorden verwonderden zich de bloedverwanten, en ook de heer des huizes was verbaasd; hij schoof het gordijn op zijde, om de oude vrouw te kunnen aanzien. Zij stond met over elkaar gekruiste armen, en met een glimlach op het gelaat zag zij haren man aan. Nog eens herhaalde zij:

„Ik spreek de waarheid, ik scherts niet: gedurende vijftig jaren zochten wij het geluk en vonden het niet, zoolang wij rijk waren. Nu ons niets is overgebleven en wij bij vreemden ons brood verdienen, hebben wij het geluk gevonden”.

„Waarin bestaat dan uw tegenwoordig geluk?”

„Toen wij rijk waren, hadden wij geen uur rust, hadden geen tijd om met elkander te spreken, aan onze ziel te denken, tot God te bidden. Wat al beslommeringen hadden wij! Er kwamen gasten, en terstond met hen de zorgen: hoe hen te onthalen, waarmede hen te beschenken, opdat zij geen kwaad konden spreken achter onzen rug! Wanneer zij weggereden waren, moesten wij naar onze knechts omzien. Zij waren lui geworden en gewend aan lekkerder eten dan gewoonlijk; dat mocht zoo niet duren; wij moesten trachten het onze bij elkaar te houden. Zorg hadden wij dat de wolf niet een veulen of kalf verscheurde, dat dieven ons huis niet bestalen. Bij het ter ruste gaan kwelde ons de gedachte, dat wellicht de schapen de lammeren dooddrukten, en midden

in den nacht stonden wij op om er naar te gaan zien. Dan weder kwamen de zorgen voor het veevoeder in den winter. Maar nog behalve dat alles — tusschen ons was er geen eendracht. Hij zeide: zóó moet het gebeuren; en ik zeide: neen, zóó moet het gaan. Er was twist en zonde tusschen ons. De zorgen volgden elkaar op, zorg en zonde — wij hadden geen gelukkig uur”.

„En nu?”

„Als wij des morgens opstaan, wisselen wij onze gedachten in liefde en eendracht; te twisten hebben wij over niets, over niets hebben wij ons zorgen te maken — wij hebben slechts ééne zorg: onzen meester te dienen, en wij werken naar onze krachten om hem voordeel te verschaffen. Als wij van den arbeid komen, is het middageten bereid, het avondbrood gereed, ook aan kumys ontbreekt het ons nooit. Is het koud, zoo warmen wij ons bij het vuur, trekken onze pelzen aan. Ook hebben wij gelegenheid met elkander te spreken, aan onze ziel te denken, tot God te bidden. Vijftig jaar lang zochten wij geluk; thans eerst hebben wij het gevonden”.

Iljasz echter zeide:

„Lach niet, broeders! Het geldt hier geen scherts; het geldt hier het menschelijke leven. Dwazen waren wij, mijne vrouw en ik, toen wij over het verlies van onzen rijkdom treurden. Thans echter heeft God ons de waarheid geopenbaard, en het is niet tot uw vermaak, maar tot uw heil, dat wij het u hebben meegedeeld”.

De gasten lachten niet meer, maar dachten na over hetgeen zij gehoord hadden.

Uit een brief uit de Groninger Conferentie vernemen wij dat het zangkoor „Gloria Patria”, onlangs te Groningen gevormd, voornemens is een uitstapje naar Leeuwarden te maken. Wij feliciteeren „Gloria Patria” met hunne toewijding aan het Werk.

Verschillende Hollandsche couranten hebben onlangs groote artikelen gewijd aan de „Mormonen”, allerlei oude lasteringen opdisschende. Een paar te Rotterdam verschijnende bladen waren echter zoo edelmoedig hunne kolommen ook voor een schrijven van onze zijde open te stellen. In verband hiermede werden wij aangenaam getroffen door het onderstaande schrijven van een heer te Helmond. De mededeeling luidt als volgt:

Zeer geachte Heer,

Naar aanleiding van Uw ingezonden stuk over de Mormonen in de Nieuwe Rotterdamsche Courant, dato 31 Dec. j.l. is het mij zeer aangenaam U mijne volle instemming met den inhoud te kunnen betuigen. Ik was met veel genoegen te Salt Lake City en kwam met zeer veel sympathie voor de Mormonen terug.

Met beleefde groeten,
tt.

.
Helmond.”

EEN AFSCHEIDSWOORD.

Op verzoek van Ouderling B. A. Denkers, onlangs ontslagen van zijn werk in deze zending, plaatsen wij de volgende afscheidswaarden, daar het voor hem onmogelijk was al zijne vrienden te bezoeken.

Geliefde Broeders en Zusters in het Evangelie:

Door middel van „De Ster” wensch ik u eenige woorden van afscheid toe te voegen. Bijna vijf jaren van mijn leven heb ik doorgebracht als een nederige vertegenwoordiger van Gods Koninkrijk op aarde, en dat wel in twee zendingen in mijn vaderland. Ik kan met waarheid getuigen, dat er door mij getracht is mijn plicht te vervullen. Mocht ik gedurende mijnen zendingstijd tot nut geweest zijn, zoo wil ik mijnen Hemelschen Vader daarvoor de eere geven. Het gevolg van mijn verblijf in Nederland is dat mijne Hollandsche broeders en zusters mij lief en dierbaar zijn geworden. Daarom hoop ik dat zij immer getrouw mogen blijven aan het verbond, gesloten bij het watergraf met hunnen God. Leeft deugdzaam en doet hetgeen aangenaam is in Zijne oogen. Ik betuig u langs dezen weg mijnen welgemeenden dank voor de vele blijken van liefde, mij bewezen, want somtijds vergat ik daardoor dat ik als vreemde in uw midden was.

U een hartelijk vaarwel toeroepende, verblijf ik Uw vriend en broeder

BERNARD A. DENKERS.

VARIA.

EEN JONGENS-OPSTEL OVER HET ADEMHALEN.

Adem wordt van lucht gemaakt. Wij ademen met onze longen, onze ademhalings-organen, onze lever en onze huid, indien die niet heelemaal verstopt is met poeder. Indien we geen adem hadden zouden wij sterven als wij slapen. Onze adem houdt het leven aan den gang door den neus, wanneer wij slapen. Onze neus werd voor adem gemaakt, en onze mond voor voedsel en om mee te praten. Vrouwen die den heelen dag in een kamer blijven, moesten niet ademen. Zij moesten wachten totdat zij buiten de deur komen. Menschen in een kamer maken een zekere hoeveelheid lucht slecht, vuil, onheilig. Zij maken carbonicide. Carbonicide is vergiftiger dan een dollen hond. Een troepsoldaten waren in een donker gat in Indië en carbonicide kwam in dat gat en doodde ze bijna allen vóór den morgen. Meisjes en vrouwen doodden den adem met korsets die de figuur persen. Meisjes kunnen niet hollen of loopen als jongens omdat hunne figuur te veel geperst wordt. Indien ik een meisje was, zou ik wenschen dat ik een jongen was, zoodat ik kon loopen en hollen en overvloed van lucht inademen en heldere oogen hebben, bloozende wangen, een groote eetlust en een goede figuur. Geef mij lucht of geef mij den dood! — *Overgenomen.*

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Den 14den dezer maand zal in het lokaal *Excelsior* te Rotterdam eene algemeene Zendingsconferentie gehouden worden, tegelijk met de halfjaarlijksche conferentie van de Rotterdamsche Conferentie. De tijd der vergaderingen zal zijn: 10 uur 's morgens, 2 uur 's middags en 7 uur 's avonds. Wij verwachten dat President Heber J. Grant, alsmede presidenten van andere zendingen en andere bezoekers aanwezig zullen zijn.

De heiligen en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd deze bijeenkomsten bij te wonen. In het bijzonder wordt het verlangd, dat al de zendingen tegenwoordig zullen wezen, daar het de eerste gelegenheid zal zijn onzen nieuwen president in raadsvergadering te ontmoeten.

GOEDE RAAD.

Bedwing uw tong, ook als ge in drift ontstoken,
 Een grievend, bijtend antwoord hebt gereed;
 In zulk een toestand dient er niet gesproken,
 Want doet ge 't wel, 't geeft straks u zorg en leed.
 Het scherpe woord, de lippen uitgevlogen,
 Is als een pijl, die 't trillend koord verlaat;
 't Keert niet terug, en of ge al wilt betogen:
 „Ik sprak in drift” bedenk'lijk blijft uw daad;
 Gij hadt dat naberouw u kunnen sparen,
 Als gij vooraf uw woord hadt overdacht;
 Beroep u niet op wilde of grijze haren,
 Verloren moeite, uitvluchten zonder kracht!
 Al voelt gij 't gistend bloed naar 't voorhoofd stijgen,
 Tracht kalm te zijn en maak geen dwazen sprong!
 Is spreken *silver*, *goud* is dan uw *zwijgen*,
 Beheersch uw zelf! bedwing uw tong!

B.

I N H O U D:

Tempelen en Tempelwerk	Blz. 41	Een kwestie van Inspiratie	Blz. 49
Bestaat er Erfzonde?	„ 44	IJasz	„ 51
Arnhemsche Conferentie	„ 45	Een Afscheidswoord	„ 55
Tegenwoordige oefening en toekomstig gedrag „ 47	„ 47	Varia	„ 55
Statistiek Verslag	„ 48	Conferentie-Aankondiging	„ 56
		Goede Raad	„ 56

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.